

Пенчо Славейков

Харамии – 3

Грей чуждо слънце в тоя чужди край;
устата жад, тъга душата трови.
Зловещо дрънкат тежките окови...
Ах, докога ли тоя път ще трай!

Ей падна вечер. Грохнали, без мощ
оковите си те едвам влечаха.
В пустинята низамите ги спряха:
ще се ношува тука тая нощ.

Един о друг привързаха ги пак
и скоро всички тежък сън обори.
Един от тях очи си не затвори
и бя за дълго, буден в нощний мрак.

Размерний ход на нощния стражар
дочуваше едвам той в тишината,
сегиз-тогиз и звън от железата
на сепнат в съне някой свой другар.

А борят го предсънници мечти –
и през мечтите шепот му се стори...
и в полудрямка той очи затвори –
наяве чуден блян му се вести:

Со ведър поглед, с усмех на уста,
над него бе се майка му привела,
ръката си на морното му чело
бе сложила и тъй му дума тя:

„Недей сърце на скърби вдава ти;
край близък е на тежките неволи –
че волята, що бди над хорски воли,
веч иде своята реч да възвести.

Не вечна е световната беда,
нито са вечни рабските окови; –
виж, съмва – времена настават нови!⁴⁴
И кротко тя целуна го в уста.

Очи откри той, сепнат на часът –

но блянът блян в душата му остана...
На тъмна нощ дошъл бе ден на смяна...
Тъкмяха се другарите за път.

Грей чуждо слънце в тоя чужди край;
устата жад, тъга душата трови.
Зловещо дрънкат тежките окови...
Ах, докога ли тоя път ще трай!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова и Виктор Гугушев

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6622>]